

Meditatie bij het schilderij 'Christus in de woestijn'

Christus staat vlak voor de kijker maar let niet op hem of haar. gezicht is zonder uitdrukking, zijn ogen kijken niet, maar zijn **naar binnen** gekeerd. Bij deze Jezus word je buitenstaander. Hij sluit ons buiten. **Hij trekt zich terug in de eenzaamheid** om des te beter zich voor te bereiden op zijn opdracht. De verzoeken in de woestijn zijn het begin van Jezus' openbare leven. De weg voor dat leven is alleen vrij wanneer hij eerst in stilte de negatieve machten weerstaan heeft.

De manier waarop Jezus in de lege ruimte staat doet denken aan eenzame woestijnvaders uit het begin van de kerkgeschiedenis.

De compositie is uiterst **sober** en beperkt tot enkele kleurvlakken. Alleen het gelaat en de handen zijn gedetailleerd weergegeven.

Er is het verschil tussen **de twee grote handen**: een bloedeloze 'dode' hand waarmee Hij lijkt te ontvangen en een 'levende', geplaatst voor zijn hart, die naar zichzelf wijst en waarmee Hij lijkt te zeggen: dit is wat ik kan geven, mijn lichaam en mijn bloed, mijzelf, meer heb ik niet, dit is alles.

Zo concreet en menselijk als zijn gezicht is, zo onwerkelijk is zijn **ivoorwitte kled**. Het is alsof er geen lichaam onder zit.

Een onderkled, een hemd, meer is het niet. En zo staat hij daar, 'in zijn hemd', zonder enige tekenen van menselijke waardigheid. Wordt hem dit straks ook nog ontnomen? (doet denken aan Goede Vrijdag...)

Zien we deze beproefde nu misschien aan het eind van zijn zoektocht? Is hij gelouterd door deze beproeving?

In een artikel op Kerknet.be vermeldt Erik De Smet dat een criticus destijds over de schilder zei: „**Hij eist van ons een concentratie en geduld om hem op al zijn geestelijke reizen te volgen.**”

Over het schilderij zegt hij: "een Christus in de woestijn uit 1939, die pure eenzaamheid, verlatenheid en radeloosheid uitdrukt." Dat dit schilderij iets laat oplichten van wat 'een woestijnervaring'

'Hoe intens is in dit schilderij de eenzaamheid en de stilte. Ik ken geen ander schilderij waarin de stilte zo oorverdovend is en geen waarin de verlatenheid zo voelbaar is als in dit werk. Een schilderij dat je niet loslaat, waar je steeds maar weer naartoe getrokken wordt.'

Anderzijds kan het witte hemd ook verwijzen naar Jezus' **doop- en opstandingskled**. Het kan de weg wijzen naar Pasen, maar niet zonder Goede Vrijdag...